

[Knud Kristensen.]

kommenhed foretage det hele, intet Erhverv, ingen Privatmand kan næsten paaberaabe sig Loven paa noget Punkt; til sidst falder alt tilbage til Ministeren, som afgør det hele, og derfor afhænger det hele selvfølgelig af Ministerens Evne til og Forstand paa at ordne det danske Erhvervsliv.

Det forekommer dog mig, at naar man vilde til at lette paa Administrationens Vanskeligheder, er der en Ting, man har glemt, og det er efter min Opfattelse ikke en af de mindst vigtige. Der er fra Handels Side klaget over, at Varenumrene, Tildelingerne, var alt for specificerede, saa man meget godt kunde faa tildelt Bevilling paa en Vare inden for sin Forretning i et større Omfang, end man egentlig havde Brug for, fordi der var andre Varer, som knyttede sig dertil, og af hvilke man fik for lidt. Saa vidt jeg har forstaaet, er det, man ønsker, at faa mere Frihed til at føre over fra den ene Vare til den anden, naar det i øvrigt holdes inden for den samme Forretning og de Varer, som naturligt hører sammen. En saadan Ændring kan jeg ikke se findes i det nye Forslag til Valutalov.

Men jeg gentager, at jeg indrømmer, at Ministeren maaske, hvis han er heldig, kan faa gennemført en mere elastisk Administration. Vi maa dog heller ikke være blinde for, at gennem denne Udvikling, gennem denne enevældige Myndighed, som Ministeren faar, vil ogsaa Erhvervenes Vished for, at der dog er visse Ting, de kan regne med og disponere efter, blive fuldkommen ophevet, og jeg kan ikke nægte, at jeg ser ogsaa en uhyre Fare for, at det kan udvikle sig netop i Retning af Korruption, at det er Ministeren, der skal afgøre det hele. Ingen vil vel, selv om han har aldrig saa store Tanker om Ministeren, paastaa — og Ministeren vil det heller ikke selv —, at han har Forstand paa det hele, paa alle Detailspørgsmaal, og Spørgsmaalet bliver da: Hvem kommer til at give Ministeren Raad, og paa hvilket Grundlag kommer man og forestiller Ministeren, at her maa der gribes ind, her maa der tildeles? Det er paa disse Omraader, jeg mener, at der er en meget farlig Vej aaben for, at uansvarlige Kræfter kan gøre deres Indflydelse gældende til Fordel for den ene og den anden, idet Ministeren i visse Tilfælde, maaske i mange Tilfælde, ikke vil være i Stand til at se, hvad det i Virkeligheden er, der foregaar.

Men foruden at foreslaa disse Ændringer har Ministeren i Forelæggelsestalen fremsat nogle Betragtninger af mere almindelig og

principiel Natur, og til dem ønsker jeg ogsaa ved denne Lejlighed at knytte nogle Bemærkninger.

Ministeren fremhævede, at baade Ministeren selv og Regeringen i Virkeligheden var yderst betænkelige og misfornøjede med den Udvikling, vi var inde i med Statsindgrebene, med Statsadministrationens Overtagelse af Erhvervslivets Funktioner, og at det kun var den haarde Nødvendighed, der havde tvunget dem ind paa denne Vej. Noget lignende er udtalt i Flertallets Betænkning over det Lovforslag, vi behandlede i Fjor. Det forekommer mig at være ret mærkeligt, for denne Udvikling er i nøje Overensstemmelse med hele Socialismens Idé, som, saa vidt jeg ved, gaar ud paa, at Administrationen, den centrale Myndighed, skal have større Indseende med og større Indflydelse paa Erhvervslivet, og jeg tillader mig derfor at spørge Regeringen og Handelsministeren: Betyder denne Udtalelse om, at det er meget imod deres Vilje, man er kommet ind paa denne Vej, at de har omvendt sig fra deres tidligere Vildfarelser og afsvoret Socialismen og nu mener, at det er noget, man ikke skal ind paa, uden at den haarde Nødvendighed tvinger en? Hvis det er Tilfældet, vil det have meget stor politisk og erhvervsøkonomisk Betydning at faa det konstateret. Jeg haaber derfor, at Ministeren vil give et Svar derpaa.

Ministeren var inde paa en Omtale af Diskontoen og den Forhøjelse, som i den senere Tid har fundet Sted, og Ministeren hævdede meget bestemt, at Regeringen havde ingen Indflydelse haft paa den, den havde ikke haft Lejlighed til at gøre sin Indflydelse gældende, den havde kun faaet Meddelelse derom, og Regeringen havde heller ingen Ret til at gøre sin Indflydelse gældende. Naar man nu erindrer den Kampagne, som Socialdemokratiet har ført over for Venstreministerier, naar Diskontoen er ført op, i den Tid, da Regeringen var udgaaet af Venstre, hvor man jo har beskyldt dem for det værste, fordi de ikke havde forhindret noget saadant, saa er det et mærkeligt Standpunkt, navnlig da den nuværende Minister har en meget større Myndighed over Nationalbanken, end Tilfældet var dengang. Vi har faaet en ny Nationalbanklov, vi har faaet en Valutalov, som ogsaa paalægger Nationalbanken at føre en Valutapolitik i Overensstemmelse med Regeringen eller rettere den kongelige Bankkommissær, det vil sige Handelsministeren. Ministeren har altsaa en meget større Myndighed, og dog fra-